

Slovenian Comenius Teams Write About Their Project Meetings

An article about our
trip to Istanbul
appears in the local
newspaper.

Istanbul – nepozabno doživetje

V okviru projekta Comenius, ki letos poteka tudi na naši šoli, se nas je pet učenk (Maja, Nataša, Berenika, Nur Živa, Anamarija) in dve učiteljici (Regina Zavec, Mirica Založnik) konec maja odpravilo na nepozabno potovanje v Turčijo.

Istanbul je obmorsko mesto, ki se razprostira od Evrope pa vse do Azije. Ima 17 mio prebivalcev. Denarna valuta je turška lira, uradni jezik pa turščina. Prevladuje islamska (mus-

limanska) vera.

Naše potovanje se je začelo na letališču Jožeta Pučnika na Brniku, od koder smo ob 23.45 z letalom odletele proti Turčiji. Po dveh urah mirnega leta smo prispele v Istanbul, kjer nas je že čakal tamkajšnji učitelj. Prespale smo v šoli, kjer pa smo takoj spoznale njihovo navado, da se po hiši nikoli ne hodi v čevljih.

Po slabih treh urah spanja nas je pred učiteljem prebudil še klic k molitvi, ki jo muslimani opravljajo petkrat na dan. Tako smo začele zanimiv teden.

Vsak dan smo se skupaj z učenci iz Turčije, Španije, Poljske, Italije, Francije, Madžarske, Walesa, Češke, Poljske in Švedske spoznavale prek domiselnih iger. Tamkajšnji učenci so nam razkazali njihovo šolo in

vrtec – *Coşkun Koleji*. Z ladjo so nas popeljali do Princeskega otoka, po katerem smo se peljali s kočijami. Pogled na obalo z otoka je res prekrasen. Poleg tega smo si skozi teden ogledali tudi palačo Dalmabacha, v kateri je sultanov muzej, okrog nje pa se razprostira čudovit vrt z nasadi vrtnic in vodnjaki, Galata Tower – stolp, iz katerega se vidi ožina Bospor, ki deli Istanbul na dve celini, muzej Topkapi, ki je bil pred približno 400 leti palača otomanskih sultanov, zdaj pa so v njem velike zbirke orožja, porcelana, oklepov in nakita. Da bi bolje spoznali islamsko (muslimansko) vero in njihove navade, običaje, kulturo in arhitekturo, smo si ogledali tudi dve najbolj znani mošeji: Hagio Sophio in Blue Mosque (slo. Modra mošeja). V njej smo bili

kot gledalci tudi del njihovega obreda - molitve. Ne glede na starost smo morali biti bos. Dekleta smo nosile tudi rute ter hlače in majice z dolgimi rokavi. Enega od vseh večerov smo vsi preživeli skupaj. Imeli smo večerjo na ladji in ob zvokih pristne turške glasbe tudi zaplesali. V enem popoldnevu smo imeli predstavitev držav in smo jim skozi plakate ter brošure, ki smo jih izdelale že pred našim odhodom, predstavile našo državo. Tudi potico so poizkusili. Zadnji dan smo po ogledu filma v njihovem 3D-kinu, plesu flamenka, ki ga je zaplesala španska učenka, in zaključni prireditvi odšli na Grand Bazar. To je velik prostor z ogromno trgovinicami in stojnicami, ki ponujajo prav vse, kar želiš. Tako se je končal zadnji dan našega druženja. Poslovile smo se od naših novih prijateljev in tako kot vselej doslej odšli vsak k svoji družini, ki je ves teden skrbela za nas in smo jo tako mi kot oni nas vzeli za svoj enotedenski dom. Vsak dan so nam pripravile zajtrk in večerjo, nas odpeljale iz šole in pri njih smo tudi prespali. Ves teden smo spoznavali specialitete turške kuhinje v šoli in pri družini. Jedi imajo zelo močan okus. Nekatere so zelo sladke, druge zelo slane, tretje pekoče ...

V soboto ob enim zjutraj smo se poslovile tudi od družin ter se polne novih izkušenj, znanja in modrosti odpravile proti domu.

Preživeli smo teden, ki ga zagotovo nikoli ne bomo pozabile. Prav pa smo spletle veliko novih prijateljstev, ki se, zahvaljujoč sodobni tehnologiji, še dolgo ne bodo pozabila.

Anamarija Trček, 8. a